

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Katoliška akcija.

„Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se vnel“ (Lk. 12, 49). Ogenj ljubezni do Boga in ljubezni do bližnjega je hotel vneti Kristus v srcih vseh ljudi, zato je živel, trpel in umrl, zato je ustanovil sveto cerkev. Da bi ljudje spoznali prvi in glavni namen svojega življenja, ki je čast in služba božja ter zveličanje duš, in po njem uravnali svoje življenje, temu je bilo posvečeno delo Kristusovo, temu je posvečeno delo katoliške cerkve. Vse drugo je le postranskega pomena, vse drugo služi cerkvi in mora služiti vsakomur le v toliko, v kolikor mu pomaga doseči prvi in glavni namen.

Po Jezusovem naročilu so se lotili apostoli velikega dela in začeli navajati ljudi k njihovem glavnemu namenu ter jih tako osrečevati. Da jim je bila pri tem delu velika pomagavka ljubezen do bližnjega, je znano. Ogromno delo jih je pa kmalu zmagovalo. Nekateri so začeli godrnjati zoper druge, češ da so njihove vdove zanemarjane pri delitvi miloščine. Dvanajsteri so klicati množico učencev in rekli: „Ne bi bilo prav, da bi mi opuščali božjo besedo in oskrbovali mize. Izberite si torej, bratje, izmed sebe sedem mož, kateri so na dobrem glasu, polni Duha in modrosti; nje bomo postavili za to opravilo, mi pa se bomo držali molitve in oznanjevanja nauka.“ — Postavili so sedem mož, med njimi Štefana, ki so se diakoni-pomočniki — imenovali.

Že ti prvi diakoni se niso omejili samo na delitev miloščine, saj nam pripovedujejo Apostolska dela v istem poglavju (šestem) naprej o Štefanu, „ki je bil poln milosti in moči in je delal čudeže in velika znamenja med ljudstvom“. Vstali so pa nekateri iz shodnice in so se prerekali s Štefanom, pa se niso mogli ustavljati modrosti in duhu, s katerim je govoril. „Iz teh besedi sv. pisma je jasno razvidno, da so diakoni pomagali apostolom tudi pri oznanjevanju besede božje in podpirali pri vsem njihovem apostolskem delu. V tem nas potrjuje tudi sv. Pavel, ki se v pismu Rimljanom in Filipljanom zahvaljuje onim, ki so z njim sodelovali v oznanjevanju evangelija. Ne misli pri tem na duhovnike, ampak može in žene iz laiškega stunu (laik = neduhovnik), ki so pomagali širiti sv. evangelij.“

Kar je storil sv. Peter, ki je poklical v pomoč laike, so storili za njim mnogi njegovi nasledniki in tudi sedanjí sv. Oče, ko kliče „laike k udeležbi pri pravem misijonskem delu cerkve“, in ustanavlja katoliško akcijo „kot obliko sodelovanja laikov pri misijonskem, dušnopastirskem delu duhovnikov.“ To in nič drugega ni katoliška akcija — katoliško delovanje, kot bi rekli po naše. Eno hoče doseči, da bi pridobila celega človeka za Kristusa, da bi uresničili osnovna načela krščanstva v mišljenju in delovanju na vseh poljih človeškega udejstvovanja, da bi v zasebnem in javnem življenju zavladovala pravica kraljestva Kristusovega. Ni to nobena novotarija v cerkvi. Sv. Oče hoče s katoliško akcijo vzbuditi v vernikih onega duha, s katerim so bili napolnjeni prvi kristjani in katerega bi tudi mi morali biti polni. Sv. Oče hoče v nas obnoviti duha globokega verskega prepričanja in dejanske zvestobe Kristusu in cerkvi, posebno pa duha laičnih apostolov, o katerih nam priča zgodovina apostolskih časov in vseh naslednjih stoletij. Zdi pa se, da v zadnjih desetletjih ta duh pada, šopiri pa

se duh, ki hoče odtegniti človeka od vseh verskih, krščanskih in katoliških vplivov. Šopiri se duh, ki hoče vzgojiti nov rod, ki bo prost vsake duhovne oblasti in vsake zveze z Bogom, Kristusom in cerkvijo. Ker grozi ta duh posvetnjaštva uničiti vso srečo človeštva, kliče sv. Oče tudi vernike-laike v boj proti temu duhu. Najlepše je opisal pomen in potrebo katoliške akcije za laike kardinal Faulhaber:

„Škofje in duhovniki so preobloženi z neposrednim dušnim pastirstvom. S težavo polnijo s svojim glasom cerkveno notranjost. Zunaj pa, po cestah in hišah, pridigajo sovražniki cerkve in krščanskega svetovnega nazora na tisoč prižnicah s tisoč jeziki in časopisi. Če so sovražniki cerkve čuječi, njeni prijatelji ne smejo spati. Če sovražniki cerkve govore, njeni prijatelji ne smejo molčati. Če se sovražniki pripravljajo na boj, prijatelji ne smejo pustiti, da meč duha rjavi. Če toliko soljudi pada v njihova poganstva, tedaj morajo vsi, ki nosijo Kristusovo ime, in ne le duhovniki, postati spoznavalci in apostoli . . . Ni dosti, da smo le ribe v mreži apostolov, in moramo biti sami ribiči in apostoli.“

Te besede je govoril Faulhaber za nemške razmere. Zdi se pa, da jih ni treba za Trzič nič predrugačiti. Tudi v Trziču naj vstanejo pod vodstvom katoliške akcije može in fantje, pa tudi žene in dekleta, ki bodo govorili vselej in povsod, kjer in kadar se bo sramotilo božje ime ali se zasmehovali verski in moralni nauki katoliške vere. Vstanejo naj „polni Duha in modrosti“ in branijo svetost naše sv. vere in čistost njenih nauk. Vsaka, včasih naravnost nespametna misel ali dejanje, ki diši po osebnem interesu, najde svoje zagovornike, katoliške ideje, ki so za nas vse odrešilnega pomena, jih ne najdejo, vsaj v javnosti ne, in vendar smo vsi . . . kristjani.

Iz vsega tega je jasno, da katoliška akcija ni samo v tem, da bi dosegli posamezniki lastno krščansko popolnost, kar je seveda prvo in glavno in brez česar si katoliške akcije misliti ne moremo, ampak gre naprej in hoče vzgojiti resnične apostole in združiti v tem apostolatu katoličane vseh stanov. Združevati hoče in tudi združiti želi zopet katoličane vseh stanov v eno veliko družino, kjer bi se vsak član zavedal, da mora delovati na podlagi pravičnosti, ki da vsakemu svoje, pa tudi na podlagi medsebojne bratske ljubezni, ki vidi v vsakem človeku brata. Tudi v socialno in gospodarsko življenje hoče poseči katoliška akcija, a samo tako daleč, da zahteva, da se vsak gospodar in vsak socialni delavec drži pri svojem delovanju verskih in nra-
vni-
nih načel. V podrobna vprašanja gospodarskih in socialnih oblik in načinov ter reform se ne bo spuščala in bo pustila popolno svobodo, a to bo vedno čuvala, da bodo vse te oblike in reforme grajene na večnih temeljih božjih resnic. Katoliška akcija hoče poučiti posameznika, da bo znal reševati pereča vprašanja sedanjega časa. Vodi ga v družino, v šolo, v državno in cerkveno življenje in mu kaže pota po katerih naj hodi in kako naj ta vprašanja rešuje. Dvigniti hoče človeško dušo tako visoko, da se bo zavedla dolžnosti do sebe in do soljudi, da se bo čutila soodgovorno za usodo ljudstva, cerkve in kraljestva božjega. Vzbuditi hoče v vseh ljudeh zavest, da so kot udje ene velike katoliške cerkve tesno med seboj združeni in da morejo v vsem mišljenju in čutenju, v vsem hotenju in stremljenju, v vsem delovanju in opuščanju tvoriti vzvišeno duhovno enoto. Izobraženec se bo v tej veliki duhovni enoti čutil eno s

priprostim ljudstvom in ž njim živel. Tudi podjetnik se bo duhovno približal delavcu in obratno. Delavec se bo čutil v katoliški akciji domačega, saj bo vedel in občutil, da ima v nji najboljšega zaščitnika in edino resničnega zagovornika svojih pravičnih zahtev. Delavsko vprašanje je v svojih temeljnih vprašanjih skupina verskih in нравnih vprašanj, katerih brez vere in cerkve ni mogoče zadovoljno rešiti. Z zunanjimi organizacijami in zvezami se ne ustvarja mir, enakost in pravičnost, pa tudi z naredbami in zakoni samimi ne. Pred vsem potrebujemo vere in cerkve in sicer vsi: učeni in neučeni, bogati in revni, delodajalci in delavci, prav vsi brez razlike. Le vera in cerkev sta zmožna vrniti človeški družbi notranjo ubranost in skladno členovitost. Nihče drugi ne bo dal našemu ljudstvu, družinam in stanovom našim enakosti, bratstva in svobode, kot le globoka vera. K temu viru vse sreče nas vabi katoliška akcija z geslom: eden za vse, vsi za enega v požrtvovalni ljubezni. Nihče naj ne išče sebe ampak kraljestvo Kristusovo. Potem šele se bodo vsi stanovi in poklici medsebojno približali, na mesto moči sile bo stopila moč vseobsegajoče ljubezni. Po želji sv. Očeta ima katoliška akcija le en namen: Vzbuditi v nas čisto in na vse raztezajočo se ljubezen do bližnjega in nesebično skrb za njegovo izveličanje ter razširjanje kraljestva božjega na zemlji.

Ce vse to premislimo in primerjamo z našimi razmerami, moramo pritrditi, da pri nas katoliške akcije še ni prav veliko. Imamo dobre, pobožne in poštene ljudi a apostolov še vse premalo. Poznamo zveste pristaše, a apostole? katoliška akcija ne pozna pristašev ampak apostole in sicer take apostole, ki pozabijo nase in na svoj osebni dobiček in se popolnoma žrtvujejo delu za razširjenje kraljestva božjega.

Bomo to kdaj dosegli? Brez molitve, brez požrtvovalne ljubezni in samoodpovedi, brez globoke vere in doslednega življenja po njenih zapovedih nikdar.

Ne preslišimo glasu sv. cerkve, ki nas hoče osrečiti, pa vzgojimo vsak sam sebe pod vodstvom milosti, ki nam jo dovajajo sv. zakramenti, v odločne in dosledne kristjane, potem nam bo ljubezen sama narekovala, kako naj stopamo po apostolskem potu za Kristusom.

Ko bomo polni duha, h kateremu nas vodi katoliška akcija, bo zaživelo v naših farah novo versko življenje. Fara bo zopet postala združenje katoličanov, v katerem vlada bratska ljubezen in zavest tesne skupnosti, kjer velja župnik za očeta občanov, vsi farani pa se poznajo in cenijo, ne po stopnji, ki jo imajo v svetu, ampak kot bratje in sestre, otroci enega Očeta.

Grobovi.

† **Ferdinand Kalinger.** Vsak naš faran ga je poznal, marsikateri tujec je postal nanj pozoren, ko ga je srečal na tržiskih ulicah častljivo ponositega. Pripadal je učiteljskemu stanu in ta svoj stan je pojmoval in izvrševal naravnost vzorno. Šola, cerkev, delo za narod, to mu ni bila le fraza, ampak resna skrb, združena čisto tudi z žrtvijo.

Rodil se je 9. novembra 1852. v Soteski pri Toplicah Dolenjskem. Šolal se je v Celju in v Ljubljani. Kot učitelj je deloval nekaj časa v Št. Juriju in v Sevnici na Štajerskem, leta 1878. je bil imenovan za učitelja v Toplicah pri Novem mestu, kjer je služboval polnih 27 let. Leta 1903 je bil imenovan za okrajnega šolskega nadzornika za kranjski in radovljiški okraj, na lastno prošnjo je pa leta 1907. to mesto zapustil in prišel je za ravnatelja ljudske šole v Trzliču, leta 1924. je stopil v pokoj. Kot učitelj je deloval polnih 52 let.

Resnost za delo mu je mehčala izredna dobrota srca. Učenci so to dobrohotnost včasih tudi zlorabljali, a vplivala je vedno na mlade duše blagodejno. Močata postava je vzbujala spoštovanje, blago srce je pa navezovalo in skrbno vodilo.

Bil je tudi skladatelj. Mnogo njegovih napevov je ponarodelo. Z ljubeznijo je gojil tudi cerkveno petje. V Toplicah je cerkveno petje lepo vrsto let vodil, povsod je pa skrbel za lepo petje otrok pri šolskih sv. mašah. Mnogo pesmic je vrelo tekom časa zlasti iz nedolžnih otroških src, katere je tudi za cerkev pokojni postavil pod note. Še v pokoju je rad skladal. Predno ga je bolezen položila v posteljo se je lotil koračnice-žalostinke, ki naj bi jo pri pogrebih igrala godba našega prosvetnega društva sv. Jožefa. Ni jo, žal, dovršil, da bi njegovo poslednjo pot spremljala.

Tudi upokojen se je zanimal za vsak napredek, posebno pa je pazno motril vsako gibanje na šolskem polju. V dobi, ko so gotovi krogi pri nas hoteli odrekati verouku in duhovniku pravico v šoli, je ponovno izrekal svoje močeno mnenje: „Šola in Cerkev morata skupno vzgajati!“ Potegoval se je tudi vedno pravično za pravice in čast veroučiteljev, katere je srečaval v svojih službah.

Spravljen z Bogom je lepo umrl. Bog mu daj zaslužen plačilo; v stanu, ki ga je lepo vršil, pa mnogo dobrih vzgojiteljev!

Andrej Tišler.

Ob grobu blažene Heme.

Pozdravljena Rožna dolina
buditelj naroda si domovina.
kjer pesem slovenska se milo glasi.
fantov od fare na sredi vasi.

(Nadaljevanje.)

Izstopili smo v Celovcu. Po kratkem odmoru smo se zbrali v mestni župni cerkvi. Tu smo se priporočili za srečno romanje in nastopili smo 14 urno pešpot do Krke. Pri znamenju nad celovskim pokopališčem smo po starih navadah tudi letos izvolili romarskega »vodjo« v osebi g. Ivana Zupanca, mizarja iz Javorske župnije. Nato nam je duh. vodnik romanja, č. g. Janko Veider mestni kaplan iz Škofje Loke podal še par navodil, nakar smo se uvrstili v procesijo in tako prišli proti večeru h Gospej Sveti. Pri večernicah nam je eden izmed domačih g. duhovnikov lepo govoril v slovenskem jeziku, kar je napravilo na nas vse lep vtis. Ker je Gospa Sveta Tržičanom skoro toliko znana kot naše Brezje, jo tu ne bom podrobno opisoval. Zjutraj, po sveti maši s skupnim sv. obhajilom, smo šli zopet v procesijo naprej kake četrte ure daleč do gosposvetske podružnice sv. Lenart (Arndorf), od tam naprej pa prosto pot. Isti način, namreč do in naprej od cerkve se ponavlja na tem romanju pri vseh cerkvah, katere se obiščejo med potjo. Drugače se pa roma prosto, znanci, prijatelji, skupaj kakor že kdo hoče. Da niso prvi preveč hiteli in zadnji ne zaostajali, je celo pot skrbel naš »vodja«.

Pot nas je vodila nekaj časa po drž. cesti, ki pelje proti Št. Vidu, nato zopet po polju in travnikih mimo starega gradu Ostrova. Dopoldanski počitek, sicer bolj kratek, je bil v vasi Sv. Jurij ob jezeru (St. Georgen am Längsee). Cerkev stoji sredi dvorišča bivšega samostana benediktink, ki je bil ustanovljen l. 996 in razpuščen za časa cesarja Jožefa II. l. 1783. Pod vasio je malo jezero.

Okrog 11. ure smo dospeli k mali cerkvi Žal. M. Božje v Bolšah (Marija Wollschart). Stoji čisto sredi smrekovega gozda. Zgrajena je bila l. 1843. Poleg nje je že par sto let stara prvotna, lesena kapela v kateri je veliko bergelj. Sv. mašo je daroval č. g. župnik iz Št. Jurija. Popoldne smo imeli še pete Litauje M. B. in sv. Križev pot.

Preko Grobniškega polja nas je pot pripeljala na hrib Marije Pomagaj. Pred cerkvijo so se naši procesiji pridružili koroški romarji, Slovenci iz okolice Grebinja. Vsako leto pridejo na ta dan gori, da se združijo s »Kranjci« ter z njimi skupno romajo do Krke. Letos jih je bilo samo 20. Njihov »vodja« g. Tomaž Rakovič, ki je bil v Krki že 39 krat, ravno letos ni mogel priti radi bolezni. Praznoval bi bil svoj 40 letni jubilej romanja.

Romarska cerkev Mar. Pom. stoji na bolj nizkem hribu in spada v župnijo Kotarče (Gutaring). Zgrajena je bila leta 1727. Oltarna slika Marije Pomočnice je nekoliko manjša, kot Layerjeva na Brezjah. Lep je tudi razgled. Na severu visoke kor.-štajerske alpe, vzhodno Svinška planina, daleč proti jugu Karavanke ter ob vznožju hriba trgi Wieting, Mosel, Gutaring in Althofen. Zjutraj po opravljenih sv. mašah smo šli naprej skozi Kotarče na 2 uri oddaljeno Kalvarijo.

Nad trgov Althofen je ob potu na grič Kalvarija 14 postaj križevga pota, katerega smo molili skupno s Korošci. Štirinajsta postaja je pa večja kapela, kjer je daroval sv. mašo č. g. dekan iz Althofena. Po kratkem počitku je bilo treba iti naprej proti našemu končnemu cilju Krki, do katere je še 4 ure hoda. Pri vasi Zwischenwässern zavije cesta v enolično krško dolino. Ustavili smo se v malem mestu Strassburg. Na strmi pečini nad njim se mogočno dvigajo razvaline nekdanjega gradu. Kakor vedno, tako smo tudi letošnji romarji obedovali vsi v eni gostilni. Tam namreč vsako leto, četrty petek po vel. noči, pripravijo za »Kranjce« po pest debele »koroške krape in kislo juho«, kot postno kosilo.

Okrog 5. ure popoldne je bil slovesen vhod v Krko, ki je oddaljena od Strassburga 4 km. Utrujeni od dolgega pota smo se ob grobu blažene Heme zahvalili Bogu za srečno pot. Do solz ginjen je bil zlasti stari romar Miha, ko sem mu častital k njegovemu 30 letnemu jubileju romanja. »Zadnjikrat sem tukaj«, je rekel, »bom kmalu umrl!« »Ne, ne, še boste prišli še, želim Vam dočakati še 40 letnico,« sem ga skušal potolažiti. (Dalje prihodnjič.)

Jungršče ustorie.

Tle gor na Gorenščem j bvo. Ni še glih tok velik vode od tga cajta pretekvo.

Koj tok ano kajzco so jmele. Mav bl svaf j bvo pr hiše. Pa j Boh tud samo anga otroka dav, de sej tud pr revšne še koj dobr če napre ungavvo. Otok je biv pa fantin. Koj hmvav je voča odvoču: »Na Koroščem se bo šotarja poj nemšče špraše zvuču, poj bo pa že kajzco če napre rinu, kokr bo vedu jn znov, se jo morm še jest, k jo mam samo na roče navezano!« Mat je mogva bit koj tiho, če prov se j je Bvaže — tok so ga koj po krsto kli-cale — smilu, k bo mogu od doma.

Res je pršu hmvav cajt, de j Bvaže otročarijam mogu odraste. Šovo j zapustu, pa j bvo treba tud hmvav domačo hišo jn starše zapstite. Voča j skomandirov anga šotaršča mojstra gor na Koroščem, anga lepva jutra j mat mav bl žgance poliva, mav so vse ukp povekale, poj sta pa šva voča jn sin pod gorame, skoz Tržč jn čez lbel u Korošijo. Doh sta hodiva. Ulik je mogu sin posušate, k mo j voča mavov, koko nej zej potrpi, de bo ankat uhka žvu.

Prov pr ta trdh Nemch sta se ustavva. Uštimal so se glih toko kokr j bvo takat u navade — štir leta bo pr hiše, nč nav pvačiva za nmo, devov bo vse, nazadne bo pa že mojstr gledov, de bo znov lpo bogate poj soj antverh tude.

Mav čisu se j držov Bvaže, k je voča odhajov. Koko tud ne? Žive duše ni bvo u hiše, k b ga le mejhn zastopiva, samo tujo špraho j slišov. Voča mo j reku, de j to zanga prov dobro, na to vižo bo nejpreh kej zastopu, a revež se j kar sam seb smilu.

Nova špraha mo kar ni šva u gvavo. Nekej drugja pa še min! Ze ane štrnajst dni j biv gore. Pršu se j šotarja učit. Pa ni šotaršča berštata drgač nč vidu, kokr takat, k so nad nmo upile, de j kakšno vodo u šotarščih škafh zbekslov, al pa če j na use pozn zvečer kakšne šotaršče cveče poj pa štefte s smeti vn zberov. Drgače j pa use druj devov. Zecam jn kuram je čidov, ta gniv krompir je zberov, gnojnico j u kangvah nosu po vrto, gospodarjo j nosu usak dan z ane štacune kobaso za čikane, nejveč

j pa otroče pestvov poj še plenice j mogu prate. Zravn ga j pa še vsak žihr štoknu. Use ta svaf je pojedu, pa še tga j bvo mavo. Kar cagov je. Strašno j sline cdiv, kdr mo j na misu pršvo, de j doma u tmo al pa u gunmo dnevno brišt jediv kuhan. Večkatov j tud vekov. A še tok smu ni, de b ga kdo vidu.

Anga dne so ga use strašo aufmišale. Se jh uzga ni zastopu, pa j bušče čutu po gvale, kopita u hrfto, poj vakat u ževosco. Sam seb se j mogu smilte. In res je sklenu: »Ni za obstate. Ušu bom. Domu jo bom zavižov, na ano sorto že pridem!«

Druj jut se j Bvaže hmvav uzignu s sojga revnga po-grada. Soje capce j zvezov u križasto ruto, kokr je biv pr birme strdene zanga notr navezan, jn poplajbov jo j s hiše, čer je menu, de ni u štont obstate.

Kam zej? I, preče domo. Že j slišov samga sebe koko bo o strašno sojmo živlen prpovdvov, že j tud vidu u duho, koko bojo starš presunene jn koko bo poseben mat vekava. Vačen je rajžov preče lbelo jn pot se j zares ulekva.

Prov ta trda noč je bva, k je Bvaž šu preče ta domač kajzce. Sej je biv noči še kar kntent, ga saj ubeden ni vidu. Ta domač kuža mo j na proče prletu, ta ga j imu u do-brmo zamerko. Voča poj mat sta že spava. Use j bvo tiho, samo Bvažov ževosc se j strašn ogvašov.

Na tist vokn zravn matrne postle j Bvaže prov rahl potrkov. Koj je biv pobaran: »Kdo je?« »Jest, mama, a vošte ohprete!« »Ješ, koga se prtrefe! I koko spa mogu pridite?« Tok je Bvažova mat začeva koledvate, de se j tud mož hmvav zbudu jn pokonc spravu.

Mat je Bvaža prov lpo sprejeva, še soze s je brisova, k je zapovdvov, de mu na Koroščem ni za obstate. Voča j biv pa kar tiho. Zato j Bvaže res teško čakov, de b še voča ano lpo reku. No, nazadne j pa voča ano prav lpo za Bvažeta reku: »Fant je gvišn vačn, žena, žgance mo poj d skuhej, pa fest jh poli! Jn tkuj jh u vonc zasuj, de bom še jest mav przajev!« Hmvav so so se res žganc kuhale jn Bvaže jh je že kar napre prežvekvov. (Dalje prihodnjič.)

Oznanila za mesec avgust!

2. Porcijunkula, ki se pa v naši župiji prenese na prihodnjo nedeljo. Obenem prvi petek v mesecu, ob 6. uri sv. maša z blagoslovom. Žene in dekleta naj za nedeljske porcijunkulske odpustke opravijo sv. spoved na prvi petek, oziroma v četrtek zvečer, da pridejo v nedeljo lažje na vrsto moški!

4. 11. nedelja po binkošti in prva v mesecu. Pred prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo za može in fante, ki naj se za porcijunkulske odpustke pač v obilnem številu udeležijo sv. zakramentov. Popoldne ob 2. uri molitvena ura in pete litanije Srca Jezusovega.

Porcijunkulski odpustki, vsakokrat, kadar kdo obišče župno cerkev in moli po namenu sv. očeta vsaj šestkrat Oče naš, Češčena Marija in Čast bodi, se morejo doditi od sobote 3. avgusta opoldne do nedelje 4. avgusta opolnoči. Prejeti je treba tudi sv. obhajilo, spoved je pa mogoče opraviti že teden prej. — Na stranskem oltarju bo izpostavljen slika sv. Frančiška v češčenje.

5. Sv. Ožbolt. Ob 6. uri sv. maša za Dolince z darovanjem.

10. Sv. Lavrencij. Ob 7:30 sv. maša pri sv. Andreju za kosarje in vse kovinske delavce. V župni cerkvi ob 6. uri farna sv. maša.

11. 12. nedelja po Binkošti. Službe božje v navadnem redu. Ob 8. uri sv. maša za kosarje.

14. Vigilija k Marijinem vnebovzetju. Zapovedan strogi post.

15. Marijino vnebovzetje. Zapovedan praznik. Ob 6. in 10. uri sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 8. uri z

enim. Ob 10. uri slovesna peta sv. maša z leviti. Popoldne ob 2:30 slovesne pete litanije Matere božje.

16. Sv. Joahim in Rok. Ob 5. uri sv. maša pri sv. Jožefu.

18. 13. nedelja po Binkošti. Službe božje ob 6. in 8. uri v župni cerkvi, ob 10. uri pri sv. Jožefu.

24. Sv. Jernej. Ob 6. uri farna sv. maša.

25. 14. nedelja po Binkošti. Službe božje kot navadno.

Svetoletna procesija se bo vršila septembra, ko ne bo več take vročine. Za tiste, ki želijo privatno opraviti obiske treh cerkva, bosta pa v avgustu odprti tudi cerkvi sv. Andreja in sv. Jožefa na praznik 15. in v nedeljo 17. po večernicah. Pogoji za sprejem svetoletnega odpusta so označeni v junijski številki.

Sveta maša na Kofcah bo v avgustu v nedeljo 11. in 18.

III. red: Shod. 4. vesoljna odveza 12., 15., 22., 25.

Marijina družba žena. Shod 18.

Dekliška Marijina družba: Shod 11., če ne bo ovir, v Velesovem. Ura molitve 18., skupno sv. obhajilo 25.

Fantovska Marijina družba: Shod 11.

Mesečna šolska sv. spoved za meščanske in osnovno šolo: V soboto 17. avgusta popoldne ob 3. uri, drugi dan po osmi maši pa skupno sv. obhajilo.

To in ono.

Novo kapelo-znamenje pod župniščem bo treba napraviti. Potrebna je za četrti blagoslov na Telovo, pa tudi sicer bo v okras temu delu mesta, kjer je že preje stalo vedno znamenje. Glavno bo menda vprašanje, komu naj bo kapela posvečena. Sta predvsem dve mnenji. Eni želijo da dobi tu prostor podoba Križanega, drugi pa so vneti za znamenje, ki naj bi bilo posvečeno lurski Materi božji. Cerkveno predstojništvo prepušča odločitev pač splošni želji, ker bo seveda tudi prispevke morala pokloniti znana naša tržiška navdušenost za vse dobro in lepo. Za sedaj naj po pripomnjenem to, da ne kaže podobe Križanega, ki se je nahajala nekda na tem mestu, obešati tudi v novo kapelo. Je že v slabem stanju. Nova kapela naj dobi tudi nov kip oziroma podobo!

„Sv. Anton se je oglašil,“ tako je bilo letos ob njegovem godu rečeno v sirotišču na Skali. Znano je, da je bil letošnje leto posebno drag fižol. Sirotišče se zato ni moglo tako založiti z njim kot druga leta. Na predvečer sv. Antona, 12. junija, pa pripelje neki voznik nepričakovano kar celo vrečo fižola. Poslal ga je blagi dobrotnik kar sam od sebe, ne da bi bil zanj naprošen. Bog mu bodi plačnik! — V jutru na god sv. Antona pa zapazi č. sestra, ki je bila med prvo sv. mašo doma za varuha stare hiše, na vrtu nekaj zavitega v rdeč prt. Kar ustrašila se je, ker je mislila, da je kdo poslal na ta način otroka v oskrbo. Gre k zavoju. Trd je in nepremičen. Pobere in rahlo odnese. Odmota in najde — lepo, pečeno štruco kruha, zraven pa še prigrizek mesa. Na poseben način je nekdo proslavil svoj god ali pa sv. Antona. Molitev zahvale, ki se glasi vsak dan v kapeli sirotišča, je pač Bogu priporočala prisrčno tudi tega dobrotnika.

Prvoobhajancev je bilo letos zelo veliko. 145 mladih src je objel nebeški Zenin. Presrečni dan za prvobhajance je bila Alojzijeve nedelja. Red v cerkvi, pogostitev prvoobhajancev v dvorani, izpraševanje otrok popoldne v cerkvi in lepa akademija varovancev iz Skale, prvoobhajancem prirejena kar najlepše, vse to je zapustilo prav lepe spomine. Odgovori prvoobhajancev pri izpraševanju so bili kar dobri. Posebno so se pa odrezali z znanjem sledeči

učenci in učenke, ki so za nagrado pridnosti dobili tudi mašno knjižico oziroma rožni venec: Iz 1. razreda: Gaberc Franc, Mehle Janez, Bric Danica, Koder Anica; iz 2. razreda: Javor Joško, Kališnik Franc, Sušnik Stanko, Tomazin Janko, Mehle Tončka, Zupan Marija. Iz šentanske šole sta pa dobila nagrado: Zabovnik Pavel in Gladek Jožefa.

V deklinško Marijino družbo je bilo na Alojzijevo nedeljo sprejetih 20 deklet. Na najlepšo deklinško organizacijo, ki je družba, naj bodo doraščajoča dekleta opozorjena!

Sv. krst, kmalu po rojstvu priporoča sv. Cerkev vedno. Zakon o osebnih imenih, ki je bil za našo kraljevino razglašen in je pravomočen od februarja, določa sledeče: Roditelji morajo najkasneje v 30 dneh po rojstvu prijaviti porod s potrebnimi podatki pristojnemu vodji matičnih knjig ter mu rojenca pokazati. Za točno izpolnitev tega predpisa so odgovorne poleg roditeljev tudi osebe, ki poklicno pomagajo pri porodu (zdravniki, babice, bolničarke), če so bile zaposlene pri njem. Če se ne izpolni ta dolžnost, se kaznuje to kot prestop v denarju do 1000 Din, ob neizpolnitvi pa z zaporom do 20 dni. — To določbo naj upoštevajo tisti, ki imajo navado s sv. krstom rojencev dolgo odlašati!

Za sv. očeta je majnika in junija zbiral naša župnija duhovni šopek. Poleg Marijinega oltarja je stala v ženski kapelici skrinjica z napisom »Za sv. očeta«. Neopaženo in pač z res vdanimi srci so spuščale verne roke v to skrinjico listke z označbo duhovnega daru svetemu očetu — zlatomašniku. Kar lep šopek je bil nabran. Obsega 16913 cvetov, ki jih tvorijo sv. maše, sv. obhajila, obiski sv. Reš. Telesa, razne molitve, dobra dela in žrtve. Tudi v denarju se je poleg listkov nabralo ravno 100 Din, ki bodo za prispevek k opremi albuma, v katerem bo duhovni šopek Slovencev svetemu očetu naznačen. Sveti oče bodi v zlatomašnem svojem letu še nadalje v molitev priporočen!

Za oba naša škofa, prevzvišenega nadpastirja dr. Jegliča in novega pomožnega škofa dr. Rožmana, je bila v naši župni cerkvi 14. julija pri popoldanski službi božji ura molitve, ki je bila prav obilno obiskana. Tržiška župnija je ta dan molila za oba visoka dostojanstvenika in za duhovne pastirje naše škofije sploh. Bog nas usliši!

Za misijone je bilo nabranega po dekletih Marijine družbe v tednu sv. Cirila in Metoda 2313 Din. Bog povrni! Te prispevke dobi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda ter Družba za širjenje vere.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa je bilo zbrane članarine 904 Din. Ta znesek dobi vodstvo bratovščine v Ljubljani, ki oskrbuje mašno obleko in perilo revnejšim cerkvam. Tudi naše cerkve so od vodstva te lepe bratovščine že marsikaj dobile in priporočili se bomo še za prihodnost.

Cerkveni tat se je oglašil v začetku julija zopet v naši župni cerkvi. Pa ga je neslo! Lotil se je skrinjice, v kateri so bili listki z označbo duhovnega šopka za svetega očeta. Menil je pač, ko je čutil v skrinjici papir, da so to bankovci. Stari, močni skrinjici je izrezal debelo grčo. Ko je zapazil v skrinjici le papir, je svoj nečedni posel popustil in odšel. Saj cerkev ni veliko prazna, a zlikovec je le poiskal ugoden čas. Priporočam, da tisti obiskovalci sv. Rešnjega Telesa, ki imajo čas čez dan, v dnevni obiskujejo sv. Rešnje Telo, ker s tem odganjajo tudi poizkuse cerkvenih tatvin. Žalostno bi bilo, če bi morali sredi ljudi imeti župno cerkev zaprto!

Novo sv. mašo, oziroma obnove nove sv. maše bo obhajal v krogu svojih domačih na angelsko nedeljo, 1. septembra, vlč. g. Jernej Kogoj, jezuit, po rodu Tržičan. Tako bomo imeli letos zopet lepo slovesnost v naši župni cerkvi.

O katoliški akciji prinaša ta številka zadnjič obljubljeni spis, o ustanovitvi in izpeljavi v naši župniji pa spregovorimo, ko izda še škofijsko potrebna navodila.